

Särtryck ur

CJP NYHETSREV

Nr 48:5 December 2009

EN KÄRLEKSFÖRKLARING

av Gunlög Raihle

Eftersom vi nu tar adjö av Vintervägen har jag ägnat lite tid åt att titta bakåt för att ta reda på vad det här huset har att berätta. Det var naturligtvis också sommarveckans tema ("Att skiljas är att dö en smula") som inspirerade mig. Förhoppningsvis är det så att ett uppbrott kan innebära något nytt, att våga språnget, att kasta sig ut i det okända, och det har jag också haft några tankar kring. Men först alltså lite historia om det hus vi nu håller på att lämna:

Texten är ett sammandrag av Gunlög Raihles avslutningsadress under Sommarveckan på Vintervägen 2009.

Den första noteringen jag hittat i registren är från året 1926. Då lämnas en ritning på "Villa åt herr Carl Broström, Sundbyberg" in till byggnadsnämnden med för den tiden typiska inslag: jungfrukammare, herrum, vedlår, skafferi, svale och kolkällare.

Nästa notering visar att fastigheten 1959 disponeras av Solna församling och detta år yttar komminister Gustaf Broberg in. Årshyran uppgår till 2.640 kr exklusive fredsbränsle, vad nu det innebar. Så sent som i förrgår fick jag tillfälle att tala med kyrkoherde Ulla Broberg, som är Gustaf Brobergs svärdotter, och hon berättade att det på den tiden var vanligt att folk vigdes hemma hos prästen, och på påskafton kunde brudparen avlösa varandra på löpande band och bilarna köade ute på Vintervägen. Ibland hände det att brudparet glömt bröllopsvittnet och då fick sonen i huset ställa upp. Han mindes alldeles speciellt doften av parfym och levande ljus som spred sig i huset vid sådana tillfällen.

Och många barn är också döpta här i huset, en plats för initiation och en ny början.

År 1964 yttar kyrkoherde Ivarsson med familj in i huset och familjen bor kvar till 1974 då kyrkoherden avlider. Historien som berättats

för mig lyder att den tillträdande kyrkoherden avstod från tjänstebostaden varför huset lämnades tomt och övergivet.

Vi bodde under dessa år på Råsundavägen, i hörnet av Vintervägen, och på vår dagliga kvällspromenad ner till Råstasjön passerar vi alltså detta mystiska, tomma hus. Vår fantasi kom naturligtvis i rörelse. Hur kan det komma sig att ett till synes fantastiskt hus i ett attraktivt villaområde står tomt och övergivet på detta sätt? Så småningom får vi klart för oss att huset ägs av domkapitlet och vi lyckas så småningom övertyga dem om att lämna huset till försäljning. Det blev skriftliga anbud som skulle vara inlämnade vid ett visst klockslag en viss dag. Anbudet öppnades under vederbörlig kontroll och en fantastisk tur gjorde att vårt anbud var det högsta. Så på senhösten 1976 yttar vi in.

År 1983 öppnar Håkan mottagningen, som då var den andra jungianska analysmottagningen i Sverige.

1987 startar vi CJP och året efter, 1988, bildar vi och Stina Thyberg tillsammans Svenska CG Jungstiftelsen, som fram till 2000 har sin huvudsakliga aktivitet på Vintervägen.

Tack vare ett Margit Lammstipendium från Stockholms stadsbibliotek i slutet av 80-talet var jag "matriculated" vid Jung-institutet i Küsnacht för att studera sagotolkning ur ett jungianskt perspektiv och anima, animus, skuggan, jaget, självet blev begrepp som jag började brottas med. Jag måste erkänna att begreppen anima och animus tände min diskussionslust och jag kunde inte riktigt förlika mig med vad de stod för och det tog ganska lång tid innan jag kunde se att det bottnade i att jag tillsammans med säkert många andra undervärderade de feminina värdena, och tyvärr undervärderas de fortfarande av många och kanske speciellt av oss kvinnor.

En dag när jag var på Jung Institutets bibliote-

ket fick jag syn på en bok med titeln *Survival Papers*, skriven av en för mig då okänd jungiansk analytiker i Toronto, Daryl Sharp, och för att få lite omväxling från prinsar, prinsessor, häxor och drakar lånade jag hem den och blev fast och sträckläste den tills morgonsolen titade fram över Zürichsjön.

Den här boken måste vi bara översätta, var min tanke, men vem skulle förlägga den? Ja, så började det hela och fram till idag har CJP kommit ut med drygt ett 60-tal titlar.

Allteftersom det började bli lite organiserad, och mera regelbunden verksamhet av jungiansk karaktär i Sverige, uppstod behovet att informera om den, och så föddes CJP Nyhetsbrev i all blygsamhet 1990.

År 2000 lämnar Svenska CG Jung Stiftelsen Vintervägen, IDP Institutet för Drömpsykologi och FDP Föreningen för Drömpsykologi bildas. Institutet, som sysslar med forskning inom området drömpsykologi och föreningen, som huvudsakligen arrangerar kurser inom områdena jungiansk psykologi och drömpsykologi har sedan dess haft sin verksamhet på Vintervägen. Den största utbildningsinsatsen har naturligtvis varit DC-programmen, d.v.s. utbildningen av diplomerade drömcoacher.

Ungefär samtidigt, i början av 2000-talet bildas också Onsdagsklubben, som sedan dess har träffats den första onsdagen i varje månad för samtal och diskussion om olika ämnen med jungiansk anknytning. Ett stort tack till Onsdagsklubbens båda klubbmästare, Erik Nisser och Helena Isaksson. Jag kommer att bevara våra värmande och närande diskussionsaftnar som kära minnen.

Jag kommer också att minnas alla ni som varit här under årens lopp, och alla kurs- och seminarieledare. Jag kommer att minnas dr Shantena Sabbadini som har hållit sina I Ching seminarier här, liksom alla spännande jungianska analytiker som gästade huset. De hör också till

CJP NYHETSREV

ISSN 1652-2125

Utges av CJP Centrum för Jungiansk Psykologi AB två ggr/år (juni och december). Upplagga 5.000. Ansv. utgivare: Gunlög Raihle.

allt det som "sitter i väggarna". Daryl Sharp, Marion Woodman, Ian Baker, Jane Pretat, James Hollis, Ellynor och Helmut Barz och många, många andra.

Ett antal sockerkakor, chokladkakor, morotskakor och äppelkakor har det blivit genom åren och visst kommer vi att sakna alla glada skratt som ekat i hallen efter olika seminarier och föreläsningar.

Men det har så klart inte bara varit solsken. Det har även funnits inslag av tumult och katastrofer, sorg och besvikelse, som när Stina Thyberg valde att säga upp bekantskapen med oss och Vintervägen, eftersom hon ansåg att jag blivit för kommersiell.

Det har också varit många långa och tuffa nätter när vi brottats med svåra översättningar eller den ständigt närvarande ekonomin och hur vi skulle få det hela att gå runt. Men var tog de 23 åren vägen?

Visst har Lennart Hellsing formulerat det bra:

*Var blev det av,
allt det som en gång fanns?
Det måste ju tatt vägen
någonstans?*

*Jag tror att det förflutna har en svans
Som dansar om med någonting som finns
Och allt är kvar, så länge någon minns.*

Vi är väl många som funnit tröst och vägledning i sagan, och som i sagans värld hittat vägar att bearbeta våra känslor.

Och det är inte alls länge sedan, faktiskt nu i sommar, som jag berättade för vår dotter Kims barn om när Kim var liten och ville ha en groda. "Jag vill ha en groda, jag vill ha en groda" var en hel veckas mantra och när jag äntligen hittade en söt liten groda och visade den för henne, skrek hon i högan sky och ville inte alls ta i den, och det var då jag kom att tänka på sagan om Grodkungen.

Ni kanske minns den:

*En prinsessa lovar bort sig själv till
en groda. Den kommer och klappar på
hennes dörr och vill sitta vid hennes
bord, äta på hennes guldallrik, dricka
ur hennes bägare och dela hennes bädd.
Hon glömmet sitt löfte och tar motvilligt
emot grodan och låter honom komma in,
äta vid bordet men när grodan till slut vill
sova i hennes säng kastar hon honom i
väggen och se, då förvandlas grodan till
den prins han är.*

Sett med mina glasögon på nästippen tycker jag att sagan illustrerar att jaget först måste uttömma sina egna resurser innan det omedvetna kommer till hjälp, och ju fientligare jaget är, desto hårdare blir konfrontationen med det

omedvetna. Och att något måste dö för att något nytt skall uppstå.

Denna gamla sagas tema återfinns vi också i dagens moderna tid. I *Drömmen väg* av Marie-Louise von Franz återges den här drömmen:

"Jag drömde att jag befann mig på en stor flygplats. Det var mycket trångt, folk överallt. Många hade gevär som de sköt med. En kille ville komma åt mig och han förföljde mig överallt. Jag försökte gömma mig men varenda gång hittade han mig. Han siktade hela tiden på mig med sitt gevär och jag tyckte inte alls om det. Jag var riktigt rädd. Till sist såg jag direkt på honom och sa: 'jag vill inte dö och jag tycker inte om att du håller på så där och siktar på mig'. Och då gick han sin väg. Han bara rest sig upp och gick."

Också Hanne-Vibeke Holst har i *Min mosters migrän eller hur jag blev kvinna*, i kapitlet "License to kill" berättat om en liknande dröm.

Det finns ett gammalt ordstäv från 1600-talet som lyder

"Gamla träd ska man inte flytta"

men det kan vara farligt att som Muminmamman i Tove Janssons bok *Pappan och havet*, som handlar om uppbrott och förändring, ha en så stark längtan efter vad som varit, att hon börjar måla sin trädgård på fyrornets vitkalkade väggar, rosor, pioner, äppelträd och ännu mera rosor. Hon målar ända tills hon själv kan kliva in i sin bild. Och för en tid förlorar hon sig i en paradisiär värld utan kontakt med världen runt omkring henne, med verkligheten.

Så, kära nydiplomerade drömcoacher och alla ni som är med oss här idag, nu är det dags att gå tillbaka ut i världen. Nu slänger vi grodan i väggen och ser vad som händer då.

Till sist:

Jag erinrar mig ett kinesiskt tänkespråk som jag gärna delar med mig i en stund som denna.

En gång, när du kanske känner dig fulllärd,

en gång när du nått livets höjdpunkt,

en gång, när du tycker att du är bättre än de flesta,

en gång, när du känner att tomrummet efter dig aldrig kan fyllas

gör då blott så här, och ditt sinne blir stilla och ödmjukt:

Tag en kanna och fyll den med vatten.

Stick din ena hand ner i vattnet och lyft sedan upp den igen. Det håll din hand läm-

nar efter sig i vattnet är måttet på hur mycket du skall saknas.

Du kan plaska så mycket du vill medan handen är i vattnet, och du kan därvid åstadkomma vågor, men upphör du bara en enda minut, så är vattnet lika lugnt som förut.

Det är något som gäller oss alla:

Vad helst du sysslar med i livet, gör ditt bästa. Men glöm inte, att oersättlig är ingen.

Nu lyfter vi våra händer och låter vattnet stillna. Må nya händer skapa nya vågor!

CJP, och jag vill tacka er alla för de här somrardagarna, och till alla dem som inte har kunnat vara med oss under den här veckan, men som inspirerat oss under alla dessa år, vill jag säga ett särskilt tack!

Gunlög Raihle

Centrum för Jungiansk Psykologi AB

Vintervägen 29, S-169 54 Solna. Tel/fax 08-83 07 00